

Jeg kan jo for mit eget Vedkommende kun i allerhøjeste Grad paaskønne, at man er gaaet videre i en Ordning, som jeg for adskillige Aar siden har haft den Ære her i Rigsdagen at foreslaa og til Dels at faa sat i Scene; og jeg kan kun glæde mig over, at man nu er kommen til den Anskuelse, at man skal have en fast og trinvis ordnet Konsulatetat, saaledes at man faar Generalkonsuler, Konsuler og Vicekonsuler. Den Form, hvorunder denne Sag er ordnet, har der ikke fra Udvalgets Side været nogen Anledning til at gøre nogen Indsigelse imod. Der er jo paa § 22 bevilget et stort Beløb dertil, som ikke maa overskride 400,000 Kr. Det har jo nok tidligere været Forudsætningen, at der maatte bruges betydeligt hertil, i Virkeligheden har der allerede tidligere til Konsulatvæsenet været brugt Summer, som, om de end ikke vare saa store som nu foreslaaet, saa dog vare betydelige; men denne Sag har ikke paa denne Maade været lovordnet, som den bliver ved disse Bestemmelser.

Endelig har der i Udvalget været drøftet et Spørgsmaal om § 39, nemlig med Hensyn til Betalingen for Embedshandlinger, som udføres ved Gesandtskaber og Konsulater, hvorom § 39 træffer den Bestemmelse, at de saaledes oppebaarne Beløb — for hvilke der skal aflægges Regnskab — blive for de fastlønnede Embeders Vedkommende at indbetale i Statskassen, medens Valg-Generalkonsuler og Valg-Konsuler derimod beholde de af dem oppebaarne Gebyrer. Man har der været ængstelig for, at naar disse Gebyrer skulde indbetales i Statskassen, saa havde vedkommende Embedsmand ikke den Mulighed at kunne eftergive fattige og trængende Landsmænd de Gebyrer, som de skulde betale for saadanne Handlinger. Men efter at Udvalget har forvissat sig om, at der intet er i Vejen for, at saadanne Gebyrer kunne eftergives trængende danske Undersaatter, har man heller ikke ment paa dette Sted at ville stille Forslag om nogen Ændring.

Paa Flertallets Vegne skal jeg altsaa indstille dette Lovforslag til uforandret Vedtagelse.

Matzen: Der er af Mindretallet stillet forskellige Ændringsforslag, som ere en Følge af det Ændringsforslag, vi havde stillet til Lønningsloven for Udenrigsministeriet, og som vi have sagt vilde dele Skæbne med det; jeg anser dem altsaa for bortfaldne som Følge af Forkastelsen af

Ændringsforslaget om Lønningerne for Fuldmægtige og Legationssekretærer i Udlandet. Dem skal jeg altsaa ikke dvæle ved.

Derimod skal jeg omtale det Ændringsforslag, vi have stillet om, at der skal være en selvstændig Gesandtskabspost i Italien. Vi stille dette Forslag som en Protest, en bestemt Protest imod, at man ikke holder et fast Gesandtskab ved alle Europas Stormagter, som vi dog have gjort tidligere, og endnu have vi jo en chargé d'affaires i Rom, saaledes at der dog for saa vidt endnu er et selvstændigt Gesandtskab. Hos disse Magter, som øve den afgørende Indflydelse paa Europas Politik, bør vi have Gesandter. Thi disse Mænd, som i Kraft af deres Stilling have Adgang til at tale med de ledende Statsmænd, blive underrettede om de politiske Tanker, Stemninger og Hensigter, som gøre sig gældende, og som kunne have Indflydelse paa hele Europas Politik og ikke mindst ogsaa eventuelt en skæbnesvanger Indflydelse paa vort eget Fædrelands Skæbne. Derfor bør vi ikke forsømme at have denne Adgang. Jeg beklager derfor, at den højtærede Udenrigsminister ikke har stemt i Kommissionen, og at ligeledes det ærede 2det Medlem for 3die Kreds (Reedtz-Thott) heller ikke har stemt for en Gesandtskabspost i Italien, men at de have forholdt sig indifferente i et Spørgsmaal, som jeg anser for overmaade vigtigt. Vi protestere altsaa imod, at vi ikke faa en Gesandt hos hver Stormagt, og deriblandt navnlig ogsaa Italien, som spiller en saa fremtrædende og betydningsfuld Rolle i den europæiske Politik paa Grund af sin Stilling som allieret til den ene Side og som venligsindet til den anden Side, saa det altsaa, efter Omstændighederne, vil kunne øve en afgørende Indflydelse.

Det er det første, vi protestere imod, at der ikke er en Gesandt ved hver Stormagt. Og paa den anden Side er vort Forslag i Særdeleshed en Protest imod, at vi have samme Gesandt netop ved Østerrig og Italien. Det finde vi er saa uheldigt, som det kan være, naar henses til Øjemedet med overhovedet at have Gesandter ved de respektive Hoffer. Ja, det kan jo være meget rigtigt f. Eks. at have en Fællesrepræsentant ved Frankrig og Spanien, eventuelt ogsaa ved Italien og Spanien. Men ved Østerrig-Ungarn og Italien finde vi det uheldigt. Ganske vist ere disse Lande allierede; men de staa dog paa den anden Side i adskillige Retninger i et saa delikat Forhold til hinanden, at vi tro, det vil være bedst, om den Mand, der skal